La auzul acestor cuvinte, bietul pălărier începu să tremure, și tremură atît de tare, încît ieși din pantofi.

— Depune-ți mărturia — repetă regele furios — că de nu, poruncesc să-ți taie capul, fără să-mi pese dacă ți-e frică sau nu.

— Sînt un om sărac, Măria ta — începu pălărierul cu glas tremurător... — și nici nu începusem să-mi beau ceaiul... adică acum mai mult de-o săptămînă, sau cam așa... și știi... feliile astea de pîine cu unt care se fac tot mai subțiri... și sclipirea ceaiului...

— Ce clipire? întrebă regele, care nu auzise bine.

— A început cu *ce*-aiul, răspunse pălărierul.

— Firește că Ce „clipire" începe cu *ce*! spuse regele aspru. Mă crezi tîmpit? Mai departe!

— Sînt om sărac — vorbi pălărierul din nou — ... și aproape toate lucrurile clipiră după asta... atîta doar că iepurașul de martie a spus...

— Ba n-am spus! întrerupse iepurașul de martie repede.

— Ba ai spus! făcu pălărierul.

— Nu! răspunse iepurașul.

— Vezi că neagă — spuse regele — deci lasă asta!

— Ei, atunci a spus hîrciogul... — făcu pălărierul, trăgînd cu ochiul să vadă dacă nu cumva o să nege și el, dar hîrciogul nu negă nimic, căci dormea tun.

— După asta — urmă pălărierul — am mai tăiat cîteva felii de pîine cu unt...

— Dar ce-a spus hîrciogul? întrebă unul dintre jurați.

— Asta nu-mi amintesc, spuse pălărierul.

— Trebuie să-ți amintești, căci altfel pun să-ți taie capul! spuse regele.

— Mă striveşti! strigă hîrciogul, care şedea lîngă dînsa. Abia mai pot răsufla..